

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

N

Ø

R

R

E

I

NR. 4 - 1969 - 61. ÅRGANG

S

BED OG ARBEJD

S

U

M

HØJSKOLE OG EFTERSKOLE

UDGIVET AF ELEVFORENINGEN

STATENS PÆDAGOGISKE STUDIESAMLING

Det moderne syndefald

Af pastor C. Bartholdy (i bogen »Tid«)

Det andet det gælder om, hvis vi skal bruge Guds gave, tiden, rigtigt, er at finde den rette afveksling, den rette rytme mellem arbejde og hvile.

På dette punkt er der næppe tvivl om, at nutidsmennesker har det sværere end man nogensinde har haft det i fortiden. Vor tekniske tidsalder har bragt det såre vidt, har overvundet afstande, har stillet naturens kræfter til vor rådighed og på tusind måder gjort livet lettere for os. Vi hverken vil eller kan undvære de mange, mange opfindelser, der har skabt vor tilværelse i dag. Men den begejstring, der kom til udtryk i de første halvthundrede år af vort århundrede over opfindelserne, er unægtelig dæmpet noget ned hos os, som begynder at skimte, at så at sige alle disse herlige opdagelser og opfindelser før eller siden går i dødens tjeneste. Trafikken på vore landeveje er blevet morderisk. Vor højtpriste lægekunst er begyndt at spekulere på, hvordan man kan tage livet af de gamle mest smertefrit. Og barnet i moders liv dræber de årligt i tusindvis. Og atomkraften!?

Det mærkelige er, at de opfindelser, som til at begynde med føltes som en lettelse og hjælp i arbejdet, i det lange løb ikke har virket sådan. En tysker skriver: Da bonden høstede med segl eller le, da havde han tid til at sidde på en bænk opad stuehusets gavl sammen med sin kone og ryge en pipe og se ud over sine agre ved aftenstid. Nu da han har traktor og mejetærsker er den bænk blevet tom.

Eller en mand får bil. Den forkorter hans vej til og fra arbejdet. Kommer de halve timer, han sparer, nu hans kone og børn til gode? Nej, ingenlunde. Han har blot fået meget mere travlt med de hundrede ting. En

travlhedens ånd har bemægtiget sig mange mennesker. Ja, der er kredse, hævder samme tysker, hvor man ligefrem ser ned på dem, der har tid. Man kan dårligt være bekendt ikke at være forslæbt. At folk arbejder sig til døde, slider og slæber til de styrter – af hjerteslag, hjerneblødning, er nu i vor opfindelsesrige tid ganske almindeligt. Man taler ligeud om direktørsyge, mavesår, hjertekvababbelse. Det er mennesker, der er bange for fritiden, bange for søndagen. Den er blevet tom for dem, og de skyr denne tomhed med alle midler. De flygter fra sig selv – ind i arbejdet. Time is money, tid er penge, er slagordet. – Tiden, Guds mærkeligste gave.

Der er noget sygeligt over vor samtid. Også i andre sociale lag end direktørernes er der et fantastisk pres på. Lærere, arbejdere, kontorfolk kæmper i årevis for at få arbejdstiden forkortet. Og når de har opnået det, tager de overtimer. Deres koner styrter ind på arbejdsmarkedet – til glæde for direktører og fabriksledere og til ruinerende af hjemmene. Kommer så et øjeblik, da presset føles for hårdt, så melder de frelsende engle sig: cigareten, spiritus, alt hvad der kan lave støj, grammofon, radio, TV eller biografen. Mennesker trænger til støj, kan ikke tåle stilhed. For så kunne der komme underlige tanker: hvor er vi på vej hen? Hvad er den hele hurlumhej værd?

Den tyske digter og humorist Wilhelm Busch skildrer sådan et menneske i et lille digt (oversat til dansk af Thorvald S. Peder- sen).

Han var ganske uundværlig
altid, hvor der noget hændte.
intet var ham for besværlig,
altid han af iver brændte.

Baller, fester, foredrag,
væddeløb og by-musik,
folkemøder, sanger-dag
uden ham det ikke gik.

Han var aktiv, velbegavet,
aldrig fri – i jag afsted,
da de ham i går begravet,
var han virkelig også med!

Det sker, at Gud griber ind i et sådant menneskes liv. Det kan være med en langvarig sygdom, et hospitalsophold, et fængselsophold. Der er mere end ét menneske, der har oplevet noget i Vestre Fængsel under tyskernes varetægt, som har givet deres liv en anden retning. Gud under os tid til at puste ud, ligesom han selv gjorde efter seks dages skaberværk.

Højskole i Indien...?

*Missionær frk. Stinne Korsgaard skriver
brev fra Indien:*

Jo, De læste rigtigt! Der findes en højskole i Indien. Den ligger i Øst-Jeypore – et område, som De kan finde på kortet på østkysten af den store indiske halvø, ca. midtvejs mellem sydspidsen og bugten i nord. Her findes det såkaldte konderdistrikt, og her arbejder højskolen. Højskolen begyndte i 1954 ud fra et center i byen Bissamcuttack, og desuden arbejdes nu også fra et andet center, som ligger ved byen Rayaganda. Lad mig få lov at fortælle lidt om dette højskolearbejde:

Alle elever er kondere, og ingen af dem er kristne. De kommer på skolen i kortere eller længere tid, afhængigt af hvor længe de kan være borte fra deres hjem og landsby. Det afhænger dog også en del af, om de „falder til“ på højskolen; hvis de gør det, er alt i orden – gør de det ikke, går de simpelt hen tilbage til deres landsby.

Hvorfor kommer nu disse unge, ret primitive kondere på højskolen? Der er flere grunde, men de fleste kommer for at lære om den store verden uden for deres egen lille landsby og for at lære at skrive og læse. Skolen arbejder under meget beskedne og primitive forhold – den ligner ikke meget den moderne danske højskole. Og alligevel: eleverne kommer her som der helt af fri vilje, deres ophold er under frie former, og de får en hjælp til hverdagen.

De fleste elever er ugifte og meget unge, men man finder i elevflokkene også hele familier, som har låst døren derhjemme og er taget på højskole. Under opholdet bor de hverken dårligere eller bedre, end de er vant til, idet de bor i primitive lerhuse. De får udleveret enten penge eller naturalier, og maden sørger de selv for, enten enkeltvis eller i grupper.

Undervisningen foregår således: Den halve dag er eleverne beskæftiget enten ved have- eller landbrug, og resten af dagen foregår den boglige undervisning. De fleste elever er ved ankomsten analfabeter, men ved afrejsen kan de læse, skrive og regne. De har hørt om „den store verden“, og de har lært en del bibelhistorie og nogle sange. Nogle af eleverne bliver så dygtige, at de kan indskrives i den almindelige skole, og enkelte fortsætter endog på gymnasium.

Der er ikke nogen bestemt årsplan for skolens undervisning, idet denne må tilpasses eleverne. Opholdets varighed er meget forskellig; eleverne kan komme og gå, som det nu passer bedst ind i deres landsbys fællesskab og arbejde. Derfor bliver nogle der kun 2–3 måneder, og det er begrænset, hvor meget de får lært. Alligevel får de indtryk af, hvad det vil sige at modtage undervisning, så både disse korte ophold, og de noget længere, giver de unge lyst og inspiration til at lære mere. Disse unge vil desuden være de første til at sende deres egne børn til skoleundervisning i rette tid.

Når unge fra en landsby har været nogle

måneder på højskolen, er der en kontakt, ikke blot mellem skolen og eleven, men også mellem skolen og den unges landsby. Når præsten og evangelisten kommer til landsbyen, bliver de som regel godt modtaget; der er fælles bekendte og mange muligheder for at få flere.

Er der nu andet end almén undervisning i dette? Er der mission? Er der mulighed for direkte at forkynde kristendommen? Disse og lignende spørgsmål fremsættes ganske naturligt af mange. Jeg vil forsøge at svare på denne måde:

Hvis en ung konder under sit ophold på højskolen bestemmer, at han vil være kristen, så bliver han *ikke* døbt, mens han er der! Han skal først gå hjem og leve i sine hjemlige omgivelser igen, og står hans beslutning derefter fast, kan han blive døbt. Det skal sluttelig nævnes, at flere af vore kristne menigheder i Øst-Jeypore er opstået som en direkte følge af unge konderes ophold på højskolen, ligesom nogle kondere fortsætter arbejdet for evangeliets udbredelse ved at tjene som evangelister i deres eget folk.

FORÅRSHOLDET

april – maj – juni 1969

HVER DAG var det spændende at se dagens post – op mod den tid, vi skulle begynde med forårsholdet.

Der blev 10 ialt. Et lille hold, men dog 2 større end holdet i 1968. Vi ser ikke så mørkt på situationen, for vi har jo stadig 51 efterskoleelever, dvs. at vi har 61 elever ialt.

Vi håber, at de 3 mdr. må blive holdet en god tid. Vi synes, de har begyndt godt – og kan derfor kun glæde os.

Tak til alle gamle elever, der har forsøgt at skaffe en elev, og tak til alle, der vil hjælpe fremover.

Tbs. M.

Siden sidst

April måned var „i gode gamle dage“ frimåned for højskolelærerne. Overalt på skolen lød der raslen af spande, hammerslag osv., for skolen skulle rettes op efter vintrens slitage – og være klar til modtagelse af nyt elevhold pr. 3. maj.

Ak, hvor forandret.

Ja, men ikke til den værste side. Nu genlyder gangene osv. af ungdommens mangeartede lyde, der angiver, at skolen er en levende virkelighed, der også er brug for i dag. Vi glæder os over, at der er 61 elever på den gamle skole i disse forårs måneder, og vi tror, at de kan opleve en god tid – akkurat som sommerholdene oplevede „i gode gamle dage“. Nu oplever både drenge og piger det samme – og vi tror, at der stadig vil skabes gode skoleminder i en moderne skoletid.

Vinterskolens afslutning og forældredagen fejrede vi den 29. marts. Programmet lignede vel alle tidligere, men denne gang kunne vi alle være i hallen, og det var en kæmpefordel. Alle andre rum kunne så anvendes til udstillingen.

At sige farvel til et hold elever er ikke let, især når man har været tilfreds med holdet og dets opførsel. Men kalenderen viste, at de 5 mdr. var gået. Håndtryk siger ofte mere tak end ord, og øjne gør det samme. Vi, der blev tilbage, takker endnu engang.

Så var der fuld fart på hos pigerne – i dagene før påske – ja, „huset stod på den anden ende“, og underet skete – skolen stod ren til højtiden.

Hele efterskoleflokkens 10 højskoleelever besatte igen skolen tirsdag den 8. april ved kaffetid – og så var vi i den gamle gænge. Forude ligger nogle spændende uger. Vi håber, de udnyttes godt.

Tbs. M.

Præsentation af en kunstner: Käthe Kollwitz

Hun blev født i Königsberg i 1867. Senere gav hun sig til at tegne, til at radere, til at lave træsnit, til at skulpturere. Hun blev naturligvis aldrig rigtig anerkendt, medens hun levede. I dag er hun ved at blive det. Hun skildrede menneskene, som de ser ud, når de lever på det, man kalder eksistensminimum, dvs. fattigdom, sygdom, elendighed, sult, arbejdsløshed, håbløshed, forslidte og udslukte mennesker, bønder og arbejdere osv. Hun gav ikke plads for andre farver end sort og hvid. Hun kendte nok andre, men så dem meget sjældent i den virkelighed, hun mødte. Derimod kendte hun den grå fattigdom og den trøstesløse hverdag, der i hendes kunst blev til en grå-grå underverden, hvor solen ikke kommer ned, hvor kanoner og maskingeværer markerer rytmen, hvor sult og smerte tvinger lemmerne sammen i knugende og sluttede figurer.

Hendes far, der oprindeligt studerede jura, opgav denne karriere, fordi han anså det uforeneligt med sin samvittighed at forvalte et dommersæde eller fungere som advokat under det herskende styre, der groft udnyttede arbejdsløsheden og de sultende mennesker. I stedet for valgte han håndværket. Han blev murer. På den måde stillede han sig solidarisk med de fattige – med sit liv!

Allerede i sin studietid kom K. K. under indflydelse af de socialistiske strømninger, der greb om sig i slutningen af det forrige århundrede. På samme tid mødte hun Max Klinger, en af Tysklands mest fremtrædende radérkunstnere, og af ham lærte hun en masse om at radere. Nu gav hun sig for alvor til at „studere“. Hun begyndte nemlig at gengive, hvad hun følte, og hvad hun så, når hun mødte den virkelighed, der drev afsted rundt omkring hende som en mudret flod, der også indeholdt massevis af børn, der var døde af sult. Hun lærte, at vil man

vide noget, er det nytteløst at læse i årevis fra morgen til aften. Viden er kun noget, man kan leve sig til, eller: opleve sig til ved at leve, f. eks. i virkelig solidaritet med andre. Og den viden om menneskenes grundvilkår, som hun lagde frem i sin kunst, er netop frygteligt gennemtrængende, fordi den er oplevet indtil de inderste nerver. Det er al stor kunst iøvrigt.

Størst indflydelse på hende fik dog ægteskabet med lægen Karl Kollwitz, med hvem hun allerede havde forlovet sig som 17-årig.

Faderens advarsel om, at ægteskab og kunstnerisk karriere ikke gik i spand, holdt ikke stik. Det skulle vise sig at være tværtimod. Karl Kollwitz lægegerning førte dem til det nordlige Berlins fattigkvarterer, hvor han åbnede en praksis. I venteværelset opsamlede Käthe Kollwitz en smertelig viden om de sorger, der tynger mennesker til jorden og driver dem mod død. Her modnedes den ømhed og harme og den revolutionære trods, som kom til at gennemsyre hendes kunst, og som fulgte hende i døden efter to verdenskrige, der i grusomhed lignede hinanden indtil forveksling. Her mødte hun de udslidte kvinder og deres børn, som søgte lægens hjælp, og herfra fulgte hun dem ud i deres umulige tilværelse. Hun lærte deres sidste tilflugtssted at kende, nemlig Floden.

Den første verdenskrig fik en lammende indflydelse på hende, og da hendes søn kort efter udbruddet blev skudt, svandt hendes produktion ind til intet. Men i 1919 begyndte hun at arbejde igen, og man møder en Käthe Kollwitz stærkere engageret end nogensinde. Hun er fyldt med harme og indignation og kaster sig ud i kunstnerisk agitation mod krig og social uretfærdighed. Men hun blev mødt med forbud og restriktioner. Hitler var ved at komme til magten. Hun blev i Tyskland, men blev aldrig en

del af Det tredje Rige. Straks i kulturformørelsens første år var hun blandt de kunstnere, som fik deres værker brændt på bålene foran Berlins Universitet. I 1936 fik hun forbud mod at udstille, og så trak det op til den anden verdenskrig. I 1940 mistede hun sin mand. Hun var forfulgt, havde ingen penge og sultede. Men det værste var, at hun dermed også blev alvorlig hindret i at skabe kunst. Venner fik hende bort fra det bombehægede Berlin til Dresden, hvor hun døde den 22. april 1945, midt under Tysklands sammenbrud.

At skabe kunst er altid forsøg på at opfylde et indre krav om at bringe et budskab. Jesus var i virkeligheden en meget stor kunstner. En maler bruger farverne. En musiker tonerne. En digter ordene. Jesus brugte selve sit liv, hans værk var hans liv. I modsætning til os, der bruger alle knæb for at undgå det meste af, hvad vort liv indeholder, navnlig den død, der er vores, levede han nemlig alt, hvad hans bestod af, og derved bragte han et budskab. Han siger kort og godt, at man sagtens kan være død, selv om man trækker vejret, men at det er afgørende, at man ikke er det, at man er Levende, medens man lever. Du er et menneske, siger han, og du har et liv, som du på en eller anden måde må reagere på. Kort sagt: din situation er, at du er et menneske, og at du har et liv. Men det afgørende er sådan set ikke, at du er et menneske, og heller ikke, at du har et liv. Det afgørende er derimod, hvad der sker i dit møde med det liv, du har, med din situation, f. eks. i dit møde med medmennesket. Det er din opgave at blive helt menneske i den situation, at blive Levende i den, og lever du for dette, bruger hele din kostbare tid til det, da bringer du utvivlsomt et budskab. Ethvert menneske er altså, når det kommer til stykket, stillet overfor kravet om at skabe et budskab i mødet med det liv, det nu engang har, kort og godt om at skabe kunst med sit liv.

Og nu Käthe Kollwitz

Hun mødte en virkelighed, hvori mennesket umuligt er i stand til at leve, hvori den håbløse kamp for at overleve langsomt mishandler og dræber det egentlige „liv“ i mennesket, og hun levede selv midt i den, en virkelighed, som hun vidste aldrig nogensinde ville ændre sig, hun vidste, at der ville komme et „Vietnam“, hvor ca. 8–900 børn dør pr. måned, fortrinsvis på grund af granater, et „Biafra“, hvor børn fra en bestemt stamme får øjnene stukket ud, hvilket igen betyder den visse død, da der altid går betændelse i sårene i disse egne, når de ikke kommer under lægebehandling, og det kommer de ikke, og hvor gravide kvinder får maverne sprættet op.

Men så sagde hun et stille Ja i mødet med den.

Der står skrevet et sted i Det nye Testamente, at „jeres tale skal være ja, ja! nej, nej!“ Din tale er dit forhold til den virkelighed, du står i. Du kan enten sige ja til den eller nej til den. Enten dør du eller også lever du i mødet med den. Du kan sige nej på millioner af måder, også selvom du tror fuldt og fast på, at du siger ja. Mange gange siger du netop nej, når du siger ja. Det er du egentlig ekspert i. Men når det kommer til stykket, er det sådan set helt umuligt at sige et Ja.

Hun sagde altså Ja. Hun sagde det meget stille, men dog så klart og tydeligt, at man kan høre det den dag i dag. Man kan i hvert fald opleve dette ja i hendes kunst, og netop fordi det er hentet, nærmest trukket ud af mødet med den virkelighed, hun stod i, med hendes forsøg på at blive helt menneske i den, med kravet om at bringe et budskab, trænger det så meget igennem, at man bliver ramt og må stille sig selv et spørgsmål: Hvad siger du selv? Siger du i det hele taget noget?

Hun kredsede ustandseligt om moderen og barnet omgivet af en verden, der byder på død, død, død, sult, håbløshed, krig osv.

Men de var aldrig hentet ud af hendes fantasi. De sygelige og underernærede børn havde hun mødt i venteværelset, og hun havde fulgt dem til døden. Mødrene, som kom med dem, og som forsøgte på at skærme dem, og som afmægtige og lettede overgav dem til døden, fulgte hun også mange gange til døden. Hun gennemlevede sikkert deres uudholdelige situation millioner af gange i sit eget indre. Man møder dem i hendes dramatiske serie om Bondekrigen (1525), i de hungrende væveres hytter, hvor døden ved det blafrende tællelys lægger hånden på de voksblege børn, (fra væveropstanden i Schlesien i 1844, hvor indførelse af de mekaniske væve medførte, at håndværkerne ikke mere kunne leve af deres arbejde. Opstanden blev med hård hånd slået ned) og igen i hendes antikrigsagitation mellem de to verdenskrige. Man ved, at de har levet – og at de er døde. Man har en frygtelig anelse om de oplevelser, som de har haft i tidsrummet mellem fødsel og død. Men man ved også, at der midt i det hele, i elendigheden, i mødet med den, med døden, med himmelråbende uretfærdighed, blev sagt et tydeligt ja. Det står i de brugte og slidte arbejdhænder, i de hærgede ansigter, i de „dræbte“ øjne, i de sammenslyngede, næsten ynkelige figurer, i moderens betragten af barnet og det kommende liv. Det står tillige i de kunstneriske „sten“, som hun kastede mod fabriksejernes palæer, mod krigen, mod menneskets misbrug af medmennesket.

Og nu hendes budskab

Hun vidste noget om det at stille sig solidarisk med et andet menneske, dvs. noget om næstekærlighed. Det gjorde hendes far jo også. Nu ved vi som bekendt en masse om næstekærlighed. Men hun viser egentlig, at vi ikke ved ret meget om den. Hun siger nemlig, at vi skal gå derhen, hvor der er virkelig brug for os. Og hvor er der brug for os, virkelig brug for et menneske? Hun

siger: i helvede. I paradiset har man alting, og man får ovenikøbet endnu mere. Men i helvede har man ingenting, kun fortvivlelse, ulykkelig desperation, skrig; der møder man mennesker, der er dømt til at æde deres egne børn, mennesker, som ingenting har, men som også berøves det ingenting, som de ikke har osv. Derhen må du gå, hvis du oprigtigt ønsker at virkeliggøre næstekærlighed, og du går iøvrigt derhen, hvis du ejer noget næstekærlighed i dig. Det betyder, at du sikkert er nødt til at ofre det, som giver dit liv mening.

Man sulter i Biafra, og vi sender tonsvis af mad afsted, hvoraf ikke engang halvdelen når frem til de, der virkelig sulter; vi, der snakker så meget om, at mennesket ikke lever af brød alene, vi sender kun mad i hovedet på mennesker, der egentlig skriger på lidt solidaritet. Mon det er mad, som en mor, der må se på, at hendes barn langsomt sulter ihjel og nærmest ædes af fluer, inden det dør – i første omgang mangler? Mon det er tørfisk et barn mangler, når det tvinges til at se på, at dets mor tortureres og til sidst skydes? Mon dog?

Mon ikke det i første omgang er et andet menneske, et menneske, der har mod til at leve sammen med dem prisgivet den samme situation som dem, den samme grusomhed, de samme kugler osv., og dermed måske med sit liv give dem kræfter til at fortsætte med at leve? Men af sådanne kommer der ikke i tonsvis, kun i milligram. Vi sender ganske vist mad, men vi håner dem som mennesker.

I hendes budskab er der altså en anklage, der splitter selv de bedste undskyldninger. Jesus kom med den for 2 tusind år siden, hun prøvede at minde menneskene på det.

Arne R.

Vi søger

1. august - evt. før - 2 piger, der vil hjælpe os med en betydningsfuld del af skolelivet: at servere maden og holde skolen ryddelig.

Ellen og Ths. Mogensen

GRUNDLOVSMØDE PÅ NR. NISSUM HØJSKOLE torsdag den 5. juni

Kl. 15,00: Velkomst. – Derefter sportskampe.

Kl. 16,00: Landssekretær Jørgen Bruun, København, taler.

Derefter fortsættelse af sportskampene.

Kl. 19,00: Optrin ved skolens elever.

Kl. 20,00: Missionær Alfred Hansen, Kolding, taler.

Bål-afslutning ved forstander Ths. Mogensen.

I pauserne kan der købes pølser og sodavand.

Alle gamle elever er selvsagt meget velkomne. Skulle der være håndboldhold, som ønsker at deltage i stævnet om eftermiddagen, modtages indmeldelse gerne senest 24. maj.

HUSK DEN 22. JUNI

er alle gamle elever og interesserede indbudt til elevfest på skolen. Program følger i næste nummer af bladet.

* Højskolepost

Gaver

„Model 58/59“ 100,- kr.
E. H., Aarhus 25,- kr.

Ialt 125,- kr.

Hermed kvittering og hjertelig tak!

Vore møder

23. april: Møborg. Ths. M.
29. april: Feldborg. Ths. M.
30. april: Asp. A. Kr.
30. april: Redsted. Ths. M.
30. april: Spjald. J. P. V.
30. april: Vinderup. O. G.
6. maj: Nykøbing M. på KFUM og K. A. Kr.
6. maj: Give. Ths. M.
7. maj: Hodsager. O. G.
13. maj: Vorgod. Ths. M.
19. maj: Mejrup. A. Kr.

Vandremappernes besøg

12. januar. „Giv aldrig tabt“ 58/59.
18. marts. „Kæden“ 56/57.
8. april. „Guldælken“ 40/41.
11. april. „Sølvsnoren“ 1954.

Adresseforandringer

- 65-66 Knud Storm, Storemølløvænget 13,
4000 Roskilde.
64-65 Paul Thinggaard Nielsen, Møllergaard,
Ulsted, 9370 Hals.
1965 Frk. Bodil Volsgaard. – Fru Bodil Hansen,
Mirabellevej 12, 9000 Aalborg.
1965 Sygeplejerske frk. Inger Fjordvald, Skov-
gade 23¹, 7100 Vejle.
63-64 Jørgen Christensen, Saksdalsgaard, Skivum,
9240 Nibe.
1963 Frk. Anne Grethe Rasmussen, Læsøgade 12,
7430 Ikast.
1963 Frk. Anna Bøjer Thomsen. – Fru Anna
Bøjer Mouritsen, Sundby Thy,
7752 Snedsted.
1962 Fru Anna Gudrun Buus, Skovbrynet 23,
9240 Nibe.
61-62 Birgith og Ove Madsen, Storegade 50,
8882 Faarvang.
1961 Frk. Inger Præstholm. – Fru Inger Hansen,
Folemarksvej 99, 2600 Glostrup.

Udgivet af Nr. Nissum højskoles elev- og venne-
forening – Redigeret af forstander Ths. Mogensen.

CHRISTENSENS BODTRYKKERI STRUER 21117

A 50

FREDERIKSBORG-ALLE 22
STATENS FODSTUEAFLING
HR J KRISTENSEN